

הדלקת נרות: 16:09

צאת שבת: 17:19

מוצ"ש לר"ת: 17:56

הזמנים לפי אופק ירושלים

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הר"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

אופנה חדשה - גירושין

לאחר שהסברנו מהי לא אהבה, נרחיב את הדיבור על מכה שכתובה בתורה והיא מכת הגירושין.

לפני חמישים שנה, להתגרש היה בושה. בימינו, להתגרש זה טרנד, זו אופנה.

חישבו מהיר מלמד שתוך חמש שנים התגרשו בארץ למעלה מ- 50,000 זוגות. יותר ממאה אלף גרושים/ות נוספו לנו. בהערכה זהירה של שני ילדים במוצע לזוג שמתגרש, מדובר בלמעלה ממאה אלף (100,000) ילדים הגדלים במשפחה חד הורית.

מצב חברתי זה הוא בעיה לאומית, צונאמי חברתי!

מה קרה לדורנו, איפה חלה הטעות? כיצד הפכה בושת הגירושין לאופנה, בפרט בשנה הראשונה לנישואין?

אני מאמין שהרוב המכריע של הזוגות חשבו לפחות פעם אחת או פעמיים בתחילת חיי הנישואין שלהם לחתוך את הקשר.

אחרי כל וויכוח או משברון, הוא אומר ספק לעצמו ספק לה: איזו טעות, איזו טעות...

והיא משיבה: אני לא תופסת אותך... יש אופציה, יש אופציה!

הוא בטעות... והיא באופציה...

קוראים יקרים - גירושין אינם אופציה!!! את האופציה הנכונה אנו פורשים לפניכם כאן במאמרים הבאים!

'אמר רבי אלעזר: כל המגרש אשתו... אפילו מזבח מוריד עליו דמעות'. למה רבי אלעזר לא אמר על בני זוג שמתגרשים שביית המקדש בוכה עליהם או שהמלאכים בוכים עליהם, או שבורא עולם בוכה עליהם? מדוע דווקא המזבח?

תכלית המזבח היא הקרבת קרבנות. וקרבתו הוא מלשון קירבה. כלומר, להתקרב זה לזה. בני זוג שמתגרשים, אומרים במילים אחרות שהם לא מעוניינים להקריב.

חיי נישואין אינם סרט. חיי נישואין הם לחייך כל יום, להיות סימפטי יום יום, לתת את כל כולך אפילו כשאין לך חשק.

חיי נישואין הם הקרבה, הם מזבח.

לו היו מבקשים ממני לצייר ציור שמתאר את חיי הנישואין הייתי מצייר מזבח גדול, כשהבעל עולה מצד אחד, והאשה עולה מהצד השני, וכל אחד מהם נמצא במצב של הקרבה כמו בעקידת יצחק.

עכשיו מובן, כשלא רוצים להיות נשואים, ומפסיקים את ההקרבה ויורדים מהמזבח, אז המזבח מוריד דמעות.

(מתוך הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

הכנסת אורחים

"... והוא ישב פתח האהל כחם היום" - רש"י פירש: 'פתח האוהל, לראות אם יש עובר ושב ויכניסם בביתו'. צריכים כולנו להתפעל מגודל מדת חסדו של אברהם אבינו עליו השלום שהיה זקן בן 99 וביום השלישי למילתו (שזה זמן החולשה הגדולה ביותר), שרב כבד בחוץ, והקב"ה מדבר עמו, ועדין לבו נוקפו מדוע אין אורחים.

לאברהם אבינו יש סיבות רבות לפטור את עצמו ממצות הכנסת אורחים ואף על פי כן יש לו צער מזה, לכן אברהם אבינו נקרא חסיד ולא רק צדיק.

צדיק מלשון צדק, עושה בדיוק מה שהדין מחייב, אם יש אורחים מטפלים בהם ואם אין אז אין, אבל החסיד עושה גם יותר ממה שהדין מחייב, ולכן אברהם אבינו הצטער.

זו אחת מהסיבות שחז"ל אמרו שאם נח הצדיק היה בזמן אברהם אבינו לא היה נחשב לכולם.

לכאורה, מדוע אברהם אבינו מצטער שאין אורחים הרי הקב"ה הוא האורח שבה לבקרו?

אולי אפשר לומר שמכיון שהקב"ה היה מתגלה לאברהם אבינו תדיר לכן לא נחשב לפניו כאורח אלא 'כבן בית'. עוד אפשר לומר שאברהם אבינו רצה לקיים הכנסת אורחים של חסד ולהכניסם תחת כנפי השכינה וזה לא היה שייך בביקורו של הקב"ה.

הבית ישראל כתב שאברהם אבינו ישב פתח האוהל לראות אם יש 'עובר ושב', כלומר אדם שעבר עבירות ושב בתשובה כדי להכניסו תחת כנפי השכינה.

וכפי מידתו כאן בעולם הזה כן מידתו בעולם העליון שגם שם אברהם אבינו מציל נפשות מדינה של גיהנום.

כמו שבעל הטורים פירש: פתח האוהל כחום היום שאברהם אבינו יושב על פתחו של גיהנום (שממש יוצא חום) ואינו מניח למי שנימול להיכנס שם. ע"כ. ומכיון שאברהם אבינו הוא הנימול הראשון בעולם והוא המבין הגדול יותר בענין הסרת הערלה לכן דוקא הוא יושב על פתחו של גיהנום להוציא משם את מי שהוא מהול.

והמשיך בעל הטורים וכתב: חוץ ממי שבא על הגויה ונמשכה ערלתו ואינו מכירו. במה דברים אמורים שאברהם אבינו מצילו דוקא ששמר את בריתו כראוי.

אבל אם הלך עם הגויה נמשכת לו ערלה כדברי בעל הטורים ואברהם אבינו לא מכיר בו ומניחו שם וכל זה כשמת ולא עשה תשובה אבל אם עשה תשובה נמחל לו עוון זה, וכעת אברהם אבינו מכירו ומצילו מדינה של גיהנום.

שבת שלום ומבורך

אבנר קוואס

גוי חוזר חולה מהמזרח הרחוק ומתאשפז בבידוד בבית החולים.

אחרי בדיקות, הרופא בא אליו בחליפה אטומה ומסיכת חמצן

ואומר לו: "תשמע, יש לך מחלה מאוד מדבקת".

"אוי ואבוי", אומר הבחור, אז מה נעשה?"

אומר הרופא: "מהיום תאכל רק גבינה צהובה, פנקייק,

פסטרמה, מלואח ופיתות".

"וזה ירפא אותי?", שואל הבחור. "האמת שלא",

נאנת הרופא, "אבל זה האוכל היחיד שנכנס בחריץ מתחת לדלת".

בדיחה

מטרות העונש

א. הכנעה (לא השפלה) - כשמענישים בצורה נכונה משיגים אצל הילד הכנעה. הילד מטבעו רוצה לשלוט בעניינים, לחלק הוראות ולעשות ככל העולה על רוחו.

לפעמים הוא מרגיש שהוא צריך להיות המורה או מנהל בית הספר, ולפעמים הוא גם אומר שהוריו לא יודעים לחנך. העונש 'מסדר' לו את הראש, והוא מתחיל להבין שיש מי שמנהל את חייו ומחליט עבורו לטובתו.

ההענשה היא בעלת חשיבות עליונה עד כדי כך שאמרו חז"ל שאם יש למורה תלמיד מעולה או שיש לאב ילד מצוין, שמציית ומכין שיעורי בית בזמן ומצליח בלימודים ובמשימות, עדיין צריכים להמציא פעם בשנה איזו סיבה להעניש אותו, כדי שהוא ידע מה זאת קבלת מרות ויהיה כנוע לפני הגדולים ממנו.

ב. שיפור המידות (לא נקמה) - למדנו שהעונש עוזר לילד להתגבר על הדחפים השליליים והמידות הלא טובות. אבל רק כשכלו כל הקיצין, משתמשים בו כדי להשיג זאת. כאמור, בתורת ישראל יש שכר ויש עונש. התורה מפרטת מהם העונשים על כל עבירה ועבירה ועל כל קו אדום שהיא מציבה, בצורה ברורה. ישנן עבירות שכפרתן במלקות.

ועל זה התורה אומרת: "וְהָיָה אִם בֶּן הַכּוֹת הִרְשָׁע וְהִפְלִי' הַשֹּׁפֵט וְהִכָּהוּ לִפְנֵי פְדֵי רִשְׁעוֹ בְּמַסְפֵּר. אֲרֻבָּעִים יִכּוּ לֹא יִסִּיף לְהִכּוֹתוֹ עַל אֶלֶף מִכָּה רַבָּה וְנִקְלָה אֲחִידָה לְעִינֶיךָ". לפני שאדם מקבל עונש של מלקות, הרופא אומד כמה מלקות העברין יכול לסבול. עם האבחנה הזאת ניגשים אל הדיין, והדיין פוסק את מספר המלקות. ואם קרה שבאמצע המלקות הנידון לא יכול לעצור את נקביו והתבזה, מפסיקים מיד להלקותו והוא נפטר משאר המלקות.

הרי לפנינו שכבוד האדם הוא ערך עליון, ולכן אמרה התורה "וְנִקְלָה אֲחִידָה לְעִינֶיךָ". אף על פי שהוא נקלה, אל תשכח שהוא אֲחִידָה, שמור על כבודו של הנידון ואל תוסיף להלקותו. מכאן גם למדנו שהמטרה של העונש אינה נקמה אלא הכוונה לדרך הנכונה.

אם כבר מדברים על לא לנקום, כאן המקום לומר שכאשר מענישים ילד צריכים להשתדל לעשות זאת שלא בשעת כעס. לצערנו, ברוב הפעמים ואולי בכל הפעמים שאנו מענישים את ילדינו, אנו עושים זאת מתוך כעס וזעם.

ברור לכולנו שכאשר אדם כועס מאד הוא לא מחנך, אלא פורק כעסים ותסכולים, ונוקם מזה שהכעיסו. כמובן שרמת התגובה במקרה כזה לא תואמת בכלל את גודל העבירה, וממילא הילד מפתח שנאה כלפי המעניש. כדי לא להגיע למצבים האלה, עלינו ההורים להירגע לפני מתן העונש, ולהפעיל שיקול דעת.

סיפור לשבת

בתקופתו של הגאון רבי יחיאל מרדכי גורדון זצ"ל, ראש ישיבת לומז'א, התאסר אחד מבחירי הבחורים בישיבה, בן תורה מופלג וירא שמים מרבים, ובשמחת האירוסין ביקש הבחור את רשות הדיבור.

תחילה נתן הודאה לקב"ה על כל הטובות אשר גמלהו. כמו כן הודה לאביו ואמו אשר גידלוהו וחינוכו על אדני התורה והיראה, ונתן הודאה לראשי הישיבה שהדריכוהו בדרך הנכונה בלימוד התורה.

וסיים בהודאה כפולה ומכופלת ל... מלמד שלו בכיתה ב'! לפליאת הנוכחים, מה ראה להודות דוקא למלמד בכתה ב', סיפור החתן, שלולא תושייתו של מלמד זה, לא היה מגיע להיכן שהגיע. ומעשה שהיה כך היה: כשהייתי בכיתה ב', היה לנו ילד בכיתה שהגיע מבית עשיר מאוד.

יום אחד, הילד הביא שעון יקר מאוד לכיתה, אותו קיבל מהוריו במתנה ליום הולדתו. ילדי הכיתה קינאו בו מאוד, משום שכמעט ולאף תלמיד לא היה בימים ההם שעון יד, אפילו לא מסוג פשוט.

והנה, פעם אחת, הילד עזב את הכיתה, והשאיר את השעון על השולחן. כשחזר, הקים קול זעקה... השעון אבד! ברור היה שאחד הילדים חמד את השעון היוקרתי, וגנבו.

המלמד הורה, שעל כל הילדים לקום ממקומותיהם, ולהרים את הידיים, והוא החל לעבור ליד כל תלמיד, ולמשמש בכיסו ובתיקיו, כדי לאתר את הגנב.

למעשה, ממשיך החתן לספר, אני הייתי הגנב, ולבי פרפר בקרבי, מה יהיה כשהמלמד ימצא את הגניבה בכיסי, וכל הכיתה ידעו שאני הגנב, וכך ייוודע הדבר בכל העיר. אנה אשא את חרפתי... והנה, ה'רגע השחור' מגיע, המלמד מתקרב אלי, מכניס את ידו לכיסי, ו... מוצא שם את שעון היקר!

באופן טבעי היה צריך המלמד להכריז שהצליח למצוא את הגנב, אך לא עשה כן. הוא לא איבד עשתונותו, ובחכמה תחב את שעון הזהב בתוך שרוולו, מבלי שאף אחד ירגיש!

המלמד המשיך לעבור בין הילדים ולחטט בכיסיהם, וכשסיים את מלאכתו הודיע לכולם: מצאתי את השעון, אבל אני רוצה שתדעו, שאף אחד מהילדים לא גנב את השעון... היה פה יצר הרע שפגש באחד הילדים המצוינים, ולרגע הילד לא היה יכול להתגבר עליו... אך אני בטוח שמהיום והלאה כשהיצר הרע יפגוש אותו, הוא יצליח להתגבר עליו

החתן גמר לספר את הסיפור, ואמר, עכשיו אתם מבינים רבותי, למה אני מודה כל כך למלמד היקר. לולא שהיה נוהג בתבונה כזאת, ולא היה שולט בעצמו, אלא מיד היה מכריז 'הנה מצאתי את הגנב!', לא הייתי יודע אנה להוליך את חרפתי, ויתכן שהיתי יוצא חלילה לתרבות רעה.

בזכות תבונתו של המלמד שנהג כפי שצריך, ניצלתי מרדת שחת... ולכן, במסיבה זו, אני חייב להודות לו מקרב לב, ולהודיע, שרק בזכותו נשארתי בתוך עולמה של תורה, עד שהגעתי לאן שהגעתי.

(פניני עין חמד)

שבת רווקות ופנויות

ארגון 'ביתנו החדש' שמח להזמין אתכן לסופ"ש במלון 'גני ירושלים'

שבת פרשת ויצא

ח-ט כסלו תשפ"ו 28-29.11.25

במהלך השבת יינתנו הרצאות מפי הרב אבנר קוואס שליט"א

בנושאים: הדרכה למציאת זיווג, השקפה לחיי הנישואין והעצמה אישית ועוד...

פנסיון מלא - וכיבוד עשיר במהלך השבת!

גלאט כשר למהדרין | מספר המקומות מוגבל!

כאיתא באסמכתא

לפרטים והרשמה: *9421 שלוחה 5

"כל האק"ב בית אחד בישראל"
כאלו בנה אחת מחורבות ירושלים"